

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORietur JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XXXI. ÉVF. 1931 NOVEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNYTEPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO

ECCE AGNUS DEL

CUJUS NON SUM DIGNUS.

Öminenciájának díszgyűlésünket megnyitó szavai.

«Ime én megmozgatom az összes népeket.» Az Úr Jézus az Oltáriszentségben szemünk látára megmozgat minden nemzetet. Az Eucharisztikus kongresszusokon az összes nemzetek jelen vannak. Az Úr Jézus a kongresszusok nélkül is megmozgatja a népeket és nemzeteket, amikor a tabernákulumok elé vonzza őket. Megmozgatja őket, hogy tanuljanak, különösen e nehéz időkben irgalmat és szeretetet tőle.

Ma két véres ember áll egymással szemben. Az egyik a moszkvai vörös ember, aki mások véréből piros, akiket feláldozott önmagáért. Vele szemben a másik Véres Ember, az Isten-Ember, aki véres a saját véréből, amelyet ontott, hogy másokat megmenten. Azt kívánom, hogy ennek a gyűlésnek haszna az legyen, hogy megmozgasson minket is az Úr Jézus és tanuljunk Tőle irgalmat és szeretetet.

Ha ezt megtanuljuk, akkor megoldhatók a súlyos problémák, melyekben ma Európa vajudik. Üdvözlöm a megjelent illusztris személyeket és szónokokat.

KIS SZENT TERÉZHEZ.

Üdvözlégy, ó égi Rózsa!
Csodás, szűzi lilium!
Csillagfényes mennyországba
Szálljon Hozzád fel dalom.
Szent Terézke! drága, édes,
Angyalok közt ragyogó!
Himnuszt zengve, mosolyogva,
Rózsasőt hullató! ...

Im köszöntlek szeretettel,
Csoda-fehér kis virág!
Akit Jézus felmagasztalt,
S áld, dicsér egész világ...
Alázatos földi élted
Kármel csendje rejti el;
Sírod felől dicsőséged
Világszerte szárnyra kel.

Itt lenn tenger szenvedésnek
Ittad öröm-poharát;
Jézus lába elé hintve
Áldozatid virágát...
Most szeráfok szent karában
Őt imádod szüntelen;
Jézus figyel édes szódra...
S rózsza hullik idele...

Szent Terézke! kérve-kérlek
Bájos égi Pártfogóm!
E göröngyös földi pályán
Légy kegyes Oltalmazóm!
Vezess biztos ösvényedre
S add követnem Tégedet!
Légy a fénylő Vezércsillag,
Mely Jézushoz elvezet...

Kupka Izabella

Korunk válsága és az Oltáriszentség.*

Dr. Schütz Antal piarista, egyetemi tanár.

EGY KIVÁLÓ újabb teológus azt mondja: Hitünk titkainak foglalata az Ige: az Ige az Atyának ölében — Szentháromság; az Ige az anyának ölében — megtestesülés; az Ige az Egyháznak ölében — Oltáriszentség. Minden következő magában foglalja az előzőt: A Szentháromság ölében az Atya a Szentlélek végtelen erejével és szeretetével az Igébe belemondja az istenség teljességét; a megtestesülésben az istenségnek ez a teljessége megjelenik láthatóan, emberformában; az Oltáriszentségben pedig minden kornak és minden embernek közvetlenül hozzáférhetővé válik az, aki kegyelemmel és igazsággal teljes.

Az Eucharisztia által itt van közöttünk az örök Istenség minden ereje és áldása: «tulajdon fiát odaadta értünk mindnyájunkért; mikép ne aján-dékozna vele együtt mindent nekünk?» (Rom. 8, 32.) Tehát az eucharisztiai Krisztusban joggal keressük minden emberi igényünk teljes kielégítését. Már Antiochiai Szent Ignác, az ifjú lelkű agg vértanu benne látja a *φάρμακον ἀθανάσιας*-t, az örökkévalóságra szóló orvosságot. De épúgy *φάρμακον τούτου τοῦ αἰώνος*-nak, *jelen bajaink orvosságának* is kell lennie. Mert hogy ez a nemzedék bajba jutott, még pedig Izajással szólva a feje bübjától a talpáig, azt keservesen szenvedjük, s hogy megszokott orvosaink kifogytak a hölcseségből, csak tetézi kínunkat és zavarunkat.

Lássuk, milyen orvosságot kínál az, aki orvosként nem az egészségesekhez, hanem egyenest a betegekhez jött (Máté 9, 12.), még pedig éppen eucharisztiai jellegében. Természetesen gyökeres és nem palliatív orvosságot keressünk.

* Az eucharisztikus díszgyűlésen 1931 október 12-én az Örökimádás-templomban tartott előadás.

1. Korunk válsága mindenekelőtt *gazdasági*. Annyit és annyiféleképen halljuk nap-nap mellett ezt a refrént: a kapitalista termelés csődje és a plutokrácia szemérmetlen terjeszkedése, a masinizmus és racionalizálás emberölő lelketlensége — szinte únnók, ha bőrünkre nem menne. Mindenfelől azt kiáltják a «*va banque*» vagy defetista lelkület ezer hangján: segítség, mentsetek meg régi jó módunkat és — a segítség nem jön. Nem is jöhet ebben a formában, *nem* kivált a mi hazánkban, mert nemzetgazdasági törvény rideg logikája azt mondja: nem futja; szegények lettünk és azok is maradunk, amíg ez a történeti konstelláció tart. Következésképp az egyetlen igazi segítség: levonni a helyzet konzekvenciáját és vállalni a szegénységet az egész vonalon, lényegesen leszállítani az élet-, sőt kultúrigényeket *minden* családban és az egész közösségben.

Nem arról van szó, hogy vállaljuk a nyomort, az ágrólszakadtságot és kiéhezettséget. Nem a *pauperizmus*, hanem a szent *paupertas* az, aminek ismét becsülethez kell jutnia. S itt nyílnak tágra Krisztus iskolájának kapui, itt kezdődik gazdasági misszióját az Oltáriszentség. Nem szükséges fölleleventenem, hogyan becsülte meg példával és szóban az Úr Krisztus a szegénységet. De itt az ideje, hogy észrevegyük mi, szentséglátogatók és gyakori áldozók, hogy az *Eucharisztia a szegénység szentsége*. Nem győzőm csodálni, hogy az a Krisztus, aki dicsőségben ül az Atyának jobbán, aki elvégezte önkiüresítése és megalázódása művét, mégis történeti, szentségi jelenlétének olyan módját választotta, mely lépten-nyomon értésünkre adja, mennyire megbecsüli ő a szegénységet. Nem akarok most arról szólni, hogy nemcsak aranyos dómokban lakik, hanem a konsekráló pap hívó szavára olyan helyekre is eljön, melyek éppen nem különbek, mint első, karácsonyéjjeli megjelenésének színhelye. Azt is csak éppen megemlítem, hogy nemcsak gazdag, aranyos szívekbe száll, Sienai Szent Katalinok, Flüi Miklósok szívébe, hanem sűrűn betér egészen szegényes és roskatag lelkekbe is. De ez a döntő: a legigénytelenebb köntösbe öltözött, kenyér és bor színébe, és így jár köztünk a mindenség királya, ebben az egészen hétköznapi ruhában, étel formájában, úgy hogy semmit nem tapasztalunk meg fölségéből — ez Lugo kardinális eucharisztológiájának alap gondolata.

S itt egészen sajátos tanulságot tár elénk a létnek legmélyebb mélységeiből. Szentségi jelenlétének ez a szegénységi módja azon sarkallik, hogy tetszett neki transzszubstanciáció útján megjelenülni. Átlényegülés ennek a magyar neve; és értelme: az egész Krisztus jelenik meg, csonkítatlan és torzítatlan valóságában; de *lényegszerűen*. Döbbenetes határozottsággal arra akar ezzel ráeszméltetni bennünket, hogy *a lényegesre kell koncentrálnunk*. Gazdagság, finomultság, sőt az ú. n. kultúra nem lényeges; egy a szükséges, és ez a Krisztus.

A gazdasági törtételekben is egy a szükséges: a *kenyér*, amelyet kivált-

ságos módon megszentelt az Eucharisztia. Kenyér — ráatalálnak erre *mások* is, és kiáltják: kenyeret és munkát. Szavuk akcentusa azonban végzetesen hasonlít egy régi más kiáltáshoz, mely egy dicső nagy népnek halálhörgése lett: panem et circenses! Az Oltáriszentség hallgatag iskolájából pedig ez a nemzetgazdasági program hangzik: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Mintha azt mondaná: mit győtrödtök elméleteken? piac- vagy szükséglet-termelés, pénz- és áru-elméletek, földreformok és gazdagodási programok helyett ezt tegyétek nemzet-, sőt nemzetközi gazdasági törekvéseitek tengelyévé: úgy gazdálkodni, hogy meglegyen mindenkinek a mindennapi kenyere.

De az Úr Krisztus tudja, hogy *nemcsak kenyérrel él az ember*, és a kényszerű szegénység könnyen a pusztában bolyongó zsidók sorsára juttat, kiket mindennap manna táplált, és mégis zugolódtak: nauseamus super cibum istum levissimum, torkig vagyunk ezzel az unalmas étellel. Kell az embernek pszichofizikai életébe is íz, hangulat, változatoság. S itt megint az Eucharisztia igazít el gyökeresen: Ez a mennyből szállott kenyér, habens in se omne delectamentum. Minden íz, hangulat, gyönyörűség megvan benne; tehát csak azon fordul szegénységben is a *gazdagságunk*, hogy erre a gyönyörűségre ráataláljunk. És általános és huzamos gazdasági szegénységben ez a méltóbb emberlét kulcsa: ráatalálni a szellemi élvezetekre, nevezetesen azokra, melyekben kiábrándulás, keserű utóíz nincsen. A régi keresztények, mikor elmondták a szentmisében a Miatyánkot és odaértek: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, elsősorban az Oltáriszentségre gondoltak. Számunkra is ez a gazdasági válság megoldása: megtanulni szegénységünk kenyerét fűszerezni az angyalok kenyerével és ezzel — gazdagoknak tudni és érezni magunkat.

2. Korunk válsága *társadalmi válság*. Ez főként abban áll, hogy elkorhadtak azok a kötelékek, melyek a társas közösségeket láthatatlanul egybefogják, és a közösségek széthullanak önző, lázongó, hadakozó atomokká. Érzik sokan, mondják is nem kevesen, hogy csak nagy összefogásban, gazdasági, politikai együttműködéssel lehet legyőzni a pauperizmust, munkanélküliséget, hitel- és jogbizonytalanságot, bolszevista propagandát; és mégis ott áll a maga kiméretlen külön érdekeivel nép nép ellen, osztály osztály ellen, párt és egyesület párt ellen, ifjabb és öregebb nemzedék, vezetők és vezetendők egymás ellen. Ez a széthúzás belefolytatódik a családba és más kisebb közösségekbe, sajnos, nem az elvi, hősi lelkületből fakadó ellentét formájában, melyről az Üdvözítő szól: «Mostantól kezdve ha öten lesznek egy házban, meghasonlanak hárman kettő ellen és ketten három ellen, meghasonlik az atya fia ellen és a fiú atyja ellen, az anya lánya ellen és a leány anyja ellen»... (Luk. 12, 52.)

Ezzel a radikális bajjal szemben jó ráeszmélni, hogy *az Eucharisztia*

kiváltképen szociális szentség, mélyebb értelemben, mint a házasság és egyházi-rend. Az Úr Krisztusnak ez a végrendelete: «Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, kiket nekem adtál, *hogy egyek legyenek*, miként mi». (Ján. 17, 11.) És Szent Pál megjelöli ennek az egységnek reális kötelékét: «*Egy test vagyunk* sokan, mindnyájan, kik egy kenyérben részesülünk». (1 Kor. 10, 17.) Tudjuk, a természet rendjében a táplálkozás közössége legfőljebb asztalközösséget teremt; kivétel a *tejtestvérek* viszonya; de az *vérközösség*. És ez a *Krisztus asztalközösségének* sora: a szentáldozás titokzatos, de valóságos módon beiktat bennünket az Úr Krisztusba; mind akik hivatás és valóság szerint az ő szent testében részesedünk, az ő tejtestvérei és vérrokonai lettünk, mind egy test lettünk. És ennek első következménye az együvé tartozás és szeretet lelke, még pedig a vér és természet közvetlenségével és erejével: «*Quis unquam propriam carnem odio habuit? Gyűlölheti-e valaki a tulajdon testét?*» (Ef. 5, 29.)

Tehát ebben a bomladozó, málló, halódó nyugati társadalomban legalább azoknak kell egy lélekkel, egy akarattal együvé állni, akik az Úr Krisztus tűzhelyénél ették az ő kenyerét és sóját, mint romlatlan érzékű tősgyökeres népek szent szokása tartotta. Akik ott térdelnek naponként a Szentség előtt és elsőhajtják Szent Ágostonnal: *O signum unitatis, o vinculum caritatis!* — azoknak rá kell ébredniök legmélyebb felelősségükre testvéreikkel szemben, azoknak meg kell hallaniok az egységre, kölcsönös megértésre, áldozatra, engedelkenységre hívó krisztusi szót és vállalniok kell az ő végrendeletileg ránk hagyott kötelezését: *Ut omnes unum!*

S itt hirtelen egybevilan az eucharisztianak szociális hivatása a gazdasággal.

Lehet azon álmélni, hogy az Úr Krisztus ezt az örök és egyetemesen szükséges szentséget miért kötötte hozzá olyan anyaghoz, mely éppen nem olyan egyetemes, mint pl. a keresztség anyaga, a víz. Hiszen búza és szőlő nagyban és egészben a Földközi-tenger termővidékére szorítkozik. Miért? Nyilván azért is, hogy a legnagyobb távolságból is kénytelenek legyenek gazdasági kapcsolatokat ápolni *az eucharisztias népek* és ezeket a kapcsolatokat hivatva legyenek elmélyíteni és megszentelni; hisz azokat a gazdasági vonatkozásokat azért ápolják, hogy biztosítsák lelkük és közösségük számára azt, ami Krisztus-hívőnek a legdrágább: a krisztusi áldozatot és jelenlétet.

Ugyanezért nem szabad fönn tartás nélkül behódolni olyan mezőgazdasági törekvéseknek, melyeket merő humanitárius, ill. nyereszkeskedési megfontolás sugalmaz: hogy a búza most nem gazdagodás forrása, tehát ne termeljük. Mintha nem a mindennapi kenyér biztosítása volna a keresztény nemzetgazdasági program tengelye, és mintha ennek a gazdálkodásnak nem az volna a megszentelése és áldása, hogy az Úr Krisztus is annyi kínálózó természeti kincs közepett éppen a búzát és szőlőt hívta meg a legkitüntetőbb

szerepre! Ha királyok, Lajosok és Vencelek dicsőségüknek tartották, hogy lisztet szítálhattak a szentostya számára, akkor biztos érzékű hívő nép számára mindig királyi föladat és ambíció lesz bort és búzát termelni a Királyok Királyának asztalára. S ha éppen ez a kettő a mi hazánk főtterméke, szegénységünkben is az legyen büszke vigasztalásunk és szent nagyravágyásunk, hogy még gazdasági adottságunk is odasodó, hogy *eucharisztias nemzet* legyünk.

3. Válságunk történeti. Világos, hogy a válság és erjedés a lelkek legmélyére nyúl, de bizonyos, hogy az erkölcsi, lelki, sőt gazdasági, társadalmi, politikai válságok számai egy *csomóba* futnak: érzi mindenki, hogy fordul a történelem. Régi partok szakadnak, egész világok elsüllyednek, mint a félig mesebeli Atlantisz, és a jelennek zajgó óceánjából és a jövőnek bizonytalan ködéből új világnak kell kiemelkedni. Milyen új világ? — senki sem tudja, senki sem sejtí, mindenki rettegi, akinek félténivalója van. Lázás nyugtalanság, beteges izgatottság szállja meg az embereket; a bizonytalanság hangulata és szociális következményei terjedeznek, mint, mondjuk, a népvándorlás korában. Akik hivatva volnának megfogni és irányítani az idő kerekét, vagy maguk is sodródni árjával, vagy pedig dermedt fatalizmussal merednek rá, mint a mérges kígyó tatóngó torka elé került kis madár. «A tehetetlen kor jött el» nagy idők, nagy emberek nélkül.

Most egészen új színekben ragyog föl előttünk a vigasztaló igazság, hogy az Úr Krisztus, az örökkévalóság királya egyhen a *jövendő századoknak is atyja*. (Iz. 9, 6.) Tehát biztosak lehetünk abban, hogy ez a történeti nagy forduló sem esik meg az ő tudta és irányítása nélkül; ezért ha még úgy csapkodnak is a hullámok, ha látszólag kormányos nélkül még oly gyötrő bizonytalanságba sodródik is hajónk, ő velünk van, és az Oltáriszentség fogható valóságával mondja nekünk azt, amit a Genézaret-taván szorongó apostoloknak: Mit félték, kicsinyhitűek?

Az Oltáriszentség éppen az idegesség, kapkodás, tanácstalanság, szorongás e nemzedékének mondhatatlan *nyugodtságot és nyugtatást sugároz*. Az Úr Krisztus az ő jelenléte számára olyan módot választott, mely minden mozzanatával ennek a beteges aktivizmusban, lelki idegességben leledző nemzedéknek, mint «tengeren evezők fényes csillaga» (régi litánia) az örökkévalóságra hivatottak nyugodtságát, bizalmát, világosságát ragyogja — hullámok, viharok, felhők fölött. *A szentségi Krisztus nem kapkod, nem idegeskedik, nem pattogtat ostort, hanem hallgatagságban, szent ételszerű maga-engedésben csupán az igazság és szeretet erejében bízik.*

Vigasztaló jelenség, hogy közöttünk is egyre többen sejtik meg az imádság, kontempláció, rejtett áldozat szociális jelentőségét — ezt jól esik megállapítani éppen itt, az Örökimádás templomában. Egyre többen érzik meg azt a lelki szuverénséget, mely az «ondavai vámos» olvasópörgető alakjáról árad. Egyre jobban értjük meg, mikép volt lehetséges Szent Klárának a

szaracének támadását megállítani az eucharisztia imádságos menetével. Ennek az egyetemes defetizmusnak és idegességnek közepette az eucharisztia hallgatag szentélyeiből kell kiindulnia a bizók, nyugodtak, a csendes magától-értődéssel áldozatokat vállalók úttörő csapatainak, *a jövő hordozóinak*.

Ugyaninnen kerülnek majd ki a jövő sors-irányítói és történet-csinálói is. Ez talán legsúlyosabb tragikumuk ennek a kornak: a nagy problémák és föladatak kiáltanak megoldás után, és kiáltásuk a pusztában kiáltónak szava. Akik pedig szenvedik ezt a szinte példátlan történeti meddőséget, mit tehetnek mást, mint kérni, ostromolni az aratás Urát, küldjön munkásokat az ő aratásába. S Ő odautal majd bennünket az Eucharisztiahoz; *itt a hősokeket és nagyokat nevelő eledel!* Ez az eledel áldozatban, érik és akik eszik, az Őr Krisztus áldozati halálát hirdetik, nemcsak, hanem megérinti őket ennek az áldozatnak lánglelke. Miként az Eucharisztia mint kiáltó csoda mered bele ennek a világnak csodátlan, lapos hétköznapiságába, úgy fog az Eucharisztia föl-kentje élő tiltakozás és ethikai csoda jellegével szembenállni ezzel a profanált világgal és fogja már pusztá létével is magasabb rendeltetésére hívni és kötelezni.

Bízunk kell benne, hogy onnan az Eucharisztia titkának mélységeiből, az élet titokzatos forrásaiból előbukkannak majd, mikor megértünk rá, az aratás számára a megfelelő munkások, de az annyira áhított előmunkások és aratógazdák is, a vezérek és nagyok, kik elvégzik ebben a történeti fázisban az Őr Krisztus végrendeletének meghagyását: Elmenvén, kereszteljétek meg minden népeket; megkeresztelik majd ezt a kort és ezt a nemzedéket is, és ezzel s csakis ezzel biztosítják majd jobb létét. Mert ez az igazság: aki megkeresztelkedik és hiszen, az üdvözülni; akár egyes ember, akár korok és nemzedékek számára ez, és csakis ez, és az egészség útja, a válságok megoldása.

Az Oltáregyesület és Eucharisztikus Gyermekszövetség.*

Lovag *Kriegs-Au Emil* p. kamarás, plébános.

Mélyen tisztelt Díszgyűlés! A munkánkban való megújulás célja gyűlé-sünknek, a Szentlélek Isten kegyelmével a régi igazságok alapján. Én úgy vélem feladatomat teljesíteni, midőn az a megbízásom, hogy az Oltáregyesület és Eucharisztikus Gyermekszövetségről beszéljek, hogy kérem a Szentlélekisten kegyelmét, adjon mindnyájunknak gondolatot, nem újat, régieket új fényvel, hogy szeretetünk az Oltáregyesület és Gyermekszövetség munkája iránt nagyobb lánggal lobbanjon föl a mi szívünkben.

* Október 12-i díszgyűlésünkön elmondott beszéd.

Első és alapvető gondolat, melyre ez a megújulás támaszkodik, hogy az Oltáriszentségben *az Úr Jézus valóban köztünk van*. Ez egy mérhetetlen nagy gondolat, ebbe kell beleásni magunkat, ezt kell átélni.

Sokan gondolnak arra, akik az Oltáregyesületben dolgoznak, milyen boldog lehetett a Boldogságos Szűz Mária, a Márták, Magdolnák, szent Jánosok, akik Jézussal együtt élhettek, akik az Ő jelenlétét testi szemükkel is láthatták, akik Őt mindenhová követhették, gondozták, szolgálatára állhattak, sőt még a keresztt után is velementek, véres verejtékét is gyöngéd kézzel szenvedő arcáról letörölhették. Pedig, t. Diszgyűlés, ebben a boldogságban, ebben a hivatásban, ebben a szolgálatban nekünk is részünk lehet, mert *az Úr Jézus valószínűleg köztünk van*. Dacára annak, hogy annyian vétkeznek ellene éppen ebben az Eucharisztikus jelenletben; mennyi tiszteletlenség, mennyi közömbösség, mennyi meg nem értés, még katolikus lelkektől is mennyi érzéketlenség veszi körül a köztünk levő Úr Jézust, de Ő mégis itt van, mert jól vonatkoztathatjuk a Szentírás szavait reá: «Gyönyörűségem az emberek fiai közt lenni». Mert Ő végtelenül szeret minket, az Ő Szíve isteni Szív, a szeretet, mely benne dobog, végtelen szeretet. Így van ez az emberek között is; akit szeretünk, azzal együtt akarunk lenni mindig. Ez a szeretet természete. Azért egy édesanya is olyan nehezen válik meg gyermekétől, mikor azt a hivatás mellőle elszóltja. Hányszor történik meg, hogy az Úr Jézus meghív valakit az Ő szolgálatára és az édesanyának, apának áldozatul kell hozni gyermekét az oltáron. Milyen főséges hivatás, ó milyen megtisztelő, nemcsak a meghívottnak, hanem a szülőnek is és mégis, minthogy a szív, a szeretet, együtt akar lenni mindig azzal, akit szeret, milyen nehéz sokszor még ezt a legfőségesebb áldozatot is egy szülői szívnek az Istennek meghozni. Ha már az emberi szív így van megalkotva, az isteni szívben is ez benne van, hogy velünk együtt akar lenni mindig. És milyen fokban van meg? Végtelen fokban. És ezzel szemben szeretjük-e Őt? Veszi-e az emberiség azzal a tisztelettel Jézust az Oltáriszentségben, mely Őt méltán megilleti? S mégis velünk van, mert Ő a bűnöst is végtelenül szereti. A végtelen szeretet rabja, fogoly Ő itt köztünk.

További kérdésünk, miért rejtőzik olyan igénytelen formában, ha ezáltal annyi meg nem értéssel találkozik, ha Ő szeret minket, velünk együtt akar lenni s Neki is az a kívánsága, érdeke és a mi lelkünk érdeke is, hogy Őt vizsontszeressük, miért nem marad olyan formában, mint azok között, akik közé egyszer jött, hogy láthassuk, hogy a mi szeretetünknek, megértésünknek ne legyen akadálya az a szerény külső megjelenés? Milyen jó volt az apostoloknak, akik a Tábor-hegyen az Ő megdicsőült szépségét látták. Föl is kiáltottak: «Jó nekünk itt lenni, maradjunk örökre itt». Ha erre a feleletet keressük, akkor ismét megtaláljuk abban a gondolatban, hogy Jézus Szívében végtelen szeretet van irántunk. Ez a végtelen szeretet a mi érde-

künket nézi, nem a mi élvezetünket. Ez nekünk jobb, mert ha az Úr Jézus úgy volna jelen, mint a Tábor-hegyen, akkor már a mennyországban lennénk, mielőtt a mennyországba jutottunk volna. Előbb érdemeket kell szerezni, hogy a mi mennyei boldogságunk igazi boldogság legyen, mert amiért az ember nem küzd, harcol és szenved, az nem lehet az ő igazi boldogsága, mert ha Őt látjuk, akkor nincs tere a hitnek, az érdemszerzésnek.

Az Úr Jézus csak szenvedésének keserű órája előtt erősítette meg apostolait, a rájuk váró rendkívüli megpróbáltatások miatt mutatta meg nekik egy pillanatra az Ő örök szépségét, hogy meg ne botránkozzanak a vérző Krisztus arcának láttán. Nekünk az Úr Jézus nem mutatja meg megdicsőült arcát, nem is kívánjuk azt. Nem irigyeljük azokat, akik Krisztus kortársai voltak. Nem felejtjük el, hogy akkor, mikor ők éltek, Krisztus Urunkat bár láthatták, de azért a hitnek akkor is tere volt, és pedig azért, mert a közvélemény az ács fiának tartotta és mert Krisztus akkor is az Ő isteni szépségét a szegénység, az egyszerűség köntösébe burkolta el. Ő ezzel az elburkolással lehetővé tette azt, hogy a hitnek akkor is, mikor az emberek között jár, mégis érdemszerző háttere legyen. Tehát nem lehet szemrehányást tenni, teljes igazság ez, mert ezzel szemben az történt, hogy mi már ismerjük a 2000 év történetét, mely lepergett Krisztus Urunk földi hivatása óta, mi látjuk már az Egyházat, az Eucharisztianak csodáit, mi látjuk napjainkban is, tehát mi előnyben vagyunk. Az isteni örök szépségnek jobban kellett elrejtőzni, hogy a hit mérve kifejlődjék mibennünk is, hogy a harc létrejöhesse, melyet Krisztus elrejtése hozott s mely azonban érdemet hozó és mely által mi azt az örök mennyországot, azt a leplezetlen Krisztus-arc látását elérjük. Ha így van, akkor ebből láthatjuk azt, hogy az Oltáregyesületre miért van szükség és hogy mi az Oltáregyesület feladata. És milyen erre a feladatra a legbensőbb ösztönzés, hogy Krisztus Urunk valóban köztünk van. Ha sok a bűnös ember, sok a tiszteletlen, sok a meg nem értő az Oltáriszentségben köztünk lakó Krisztussal szemben, hát nem adódik akkor a gondolat, nem sugallja-e szívünk szeretete, hogy kell egy olyan intézmény, mely az intézmény erejével, fönmaradásával biztosítja Krisztus körül azt, hogy miként az Ő földi jártában ott voltak a Szűz Máriák, Magdolnák, Márták, szent Jánosok körülötte, úgy most is ott legyenek körülötte a jók, a megértők, az önfeláldozók, az Őt közelről ismerők, az Ő intim kedves tanítványai, követői, az Őt szerető hűséges szívek, akik alázatosan, minden körülmények között, ha kell vérüket is áldozva kövessék. Ez adja meg az Oltáregyesület szükségességének okát, föntségét, nagyszerűségét, utólérhetetlen szépségét. Innen van, hogy méltán az Oltáregyesület az első helyet foglalja el a jámbor, aszkétikus egyesületek között.

De, hogy a mi munkálkodásunkban mindig meglegyen az a nagy lendület, dacára, hogy nem látunk, csak szerény külső kenyérformát s hogy mégis

égjen, lobogjon a tűz a mi szívünkben, szükséges, hogy mindig azt mondjuk magunkban: «Uram, én úgy akarok neked szolgálni, mint szolgáltak a 2000 év előttiek s ahogy én is akkor szolgáltalak volna». Mindig az élő, minket látó, szívünk mélyére tekintő, a minket végtelenül szerető Krisztust lássuk az Eucharisziában. Ne sajnáljuk, hogy nekünk azokban az élvezetekben nincs részünk, melyekben részük volt azoknak az apostoloknak, akik a Tábor-hegyi megdicsőült Krisztust látták, mert nem jó nekünk, ha a lelkünk élvez, nekünk imádság, keresztyény munkálkodás, nem lelki élvezet kell. Kis szent Teréz is bevallotta, hogy csak egyszer történt vele, mintha tűzlángok vették volna körül és mintha elragadtatott volna, mennyei édesség öntötte volna el a szívét és akkor ismét mondja: «Visszaestem az én megszokott lelki szárazságomba». Lám, kis szent Teréz, kiről talán mindnyájan azt gondoltuk, hogy szíve mennyei édességet hordozott, ime bevallja, hogy «visszaestem egy pár percnyi lelki elragadtatás után a szokott szárazságba».

De hogyha, igen t. Diszgyűlés, ezen kifejtett gondolatoknál fogva olyan nagy létjogosultsága és olyan gazdag tartalma, gyönyörűsége munkája van az Oltáregyesületnek, amely Szűz Máriának, Mártának a munkáját akarja végezni: gondoskodván az Úr oltáráról, miseruhákról, gondoskodván a templomokról, fölruházva a szegény templomokat és imádással az Urat is kiengesztelvén, megadván Neki azt a tiszteletet, melyet a világban nem kap és gondozója ezzel kapcsolatosan a Jézus misztikus testének, és fölkarolja a szegény betegeket is, mert hiszen az Oltáregyesület munkájától el nem választható a karitás munkája, akkor milyen kedves az Oltáregyesület mellett, mint kedves virágszál az Eucharisztikus Gyermekszövetség. Vagyis az a gondolat, hogy nemcsak felnőtt lelkek apostolkodjanak, Szűz Mária, Magdolna utódjaként álljanak a köztünk lakó Krisztus mellett, hanem hogy megértsük, hogy Krisztusnak bizonyosan ma is fönnáll leghőbb vágya és öröme: «Engedjétek a kis gyermekeket énhozzám!» A kis gyermekeket is Krisztushoz kell vinni, mert ha szeretjük őt, akkor örömet akarunk szerezni Neki. Kis szent Terézkének is egyik legfőbb gondolata volt, hogy ő azért van a világon, hogy Jézusnak játéklabdája legyen, vagyis öröme, hogy nem fogja önmagát keresni, hanem ő egészen átadja magát az Úrnak, hogy annak legyen benne öröme. Szerezhetünk-e nagyobb örömet Jézusnak, mintha élvezetjük Hozzá a kisgyermekeket? Franciaországban vannak kedves gyermekek, akiket ma már szentekként emlegetnek. Milyen öröme van ezekben az Úr Jézusnak! Ilyen a kis Fontgalland Guidó, a k. Guigné Anna. A kis Guidó mondja: «Jézus és én, mi szeretjük egymást. A kis Jézus és én jóbarátok vagyunk». És a kis Anna azt mondja kis gyermeklelkének mélységes megértésével: «Én lilium akarok lenni az Úr Jézus kertjében». Ime, lehet-e nagyobb örömet adni az Úr Jézusnak, mint ilyen kis gyermekszenteket a gyakori szentáldozás és a Gyermekszövetség nevelő munkája által? Lehet-e nagyobb

nyeresége egy gyermeki léleknek és a gyermekéért aggódó szülői léleknek, mint tudni azt, hogy az ő kis gyermeke: Guigné Anna, Fontgalland Guidó és Liziói kis szent Teréz nyomában jár? Az eucharisztikus lélek, mint valami napsugár aranyozza be azt az egész kedves családot, melyben él. Talán vannak a családban, kik az Urat még nem ismerik, talán vannak, akik megbántják az Úr Jézust s akkor az ártatlan kicsi gyermek, aki szeret a szentségimádási órákra eljönni, aki tudatában van annak, hogy Jézus éppúgy, mint 2000 évvel ezelőtt, valóságban köztünk van, aki ennek a gondolatnak sugárzója és aki ebből él, aki nem innen meríti minden forrását a szebb és nemesebb élethez: lehet-e ennél a gyermeknél alkalmasabb valaki, hogy az Istent kiengesztelje a család bűneiért. És hogy könyörögjön Istenhez azokért a családtagokért, akik még távol vannak az Istentől, hogy ismét Hozzá visszatérjenek. Ez a gondolat nagy és szent igazság, ez a sokaktól még át nem élt végtelen gondolat, hogy Ő köztünk él, ez elegendő ahhoz, hogy a Szentlélekisten fölgnyullassza a mi szlvűnket arra, hogy azt az Oltáregyesületet, Gyermekszövetséget, amelyet eddig szerettünk és melyet fontosnak tartottunk, most ezentúl még jobban szeressük, új tagokat szerezzünk és hogy azt felvirágoztassuk! Minden lelkipásztornak legnagyobb boldogsága, hogy plébániáján legyen jól megszervezett Oltáregyesület és Eucharisztikus Gyermekszövetség. Minden hónapban, a szentségimádási vasárnapokon, ha eljönnek a Jézusnak hűséges gyermekei, a lelkipásztornak leghűbb hívei, az Oltáregyesületnek és az Eucharisztikus Gyermekszövetségnek k. tagjai, milyen öröme lesz annak a lelkipásztornak. Milyen vigasza, boldogsága, ha láthatja, hogy a templom tele van gyermekekkel, akik eljöttek, hogy meglátogassák az ő kedves Jézuskájukat az Oltáriszentségben. Ha látja a családapákat, anyákat az Oltáregyesület mindig növekvő táborában. A Betlehem, a Názáret, a Kálvária mindenható ereje sugárzik majd szét ebből a Szentségimádásból az egész plébániára. És miként a plébánián van, úgy lesz az egész országban, ébren tartva Krisztus lángoló szeretetét. És valóra válik Istenben megboldogult, soha el nem felejthető Kanter Károly atyánk mondanása: «Hazánk nagyléte az Eucharisziától függ!»

Novemberi imaszándékunk: buzgóság és önzetlenség a karitászművésben.

* * *

Decemberi számunk hozza a híreket, amelyeket most helyszűke miatt nem közölhattunk.

Egy tövis Krisztus koronájából.

Irta: *Volarics Ferenc.*

(Folytatás.)

A szegény beteg lélekzetét visszafojtva hallgatta a lelkének oly jóleső szavakat. Amennyire fájt neki az elhagyatottság, annyira örült a szívből jövő szavaknak. Erzsébet beszélt még neki a mennyország örömeiről, ahol kárpótolva lesz a földi szenvedésért azzal, hogy az Úr Jézus, Szűz Mária és a szentek boldogító társaságában élhet. Minél kevesebbet szenved az ember a földön, annál többet kell szenvednie a tisztító tűzben bűneiért és annál később jut a mennyei örök boldogságba. Most értette meg Illés ezerszer meggyűlölt életének értelmét. Most érezte először, hogy talán szerencsésebb azoknál, akiket mindig irigyelt.

Késő este lett, mikor hazaérkeztek. Zsófia, midőn Erzsébetet Illéssel meglátta, elképzeltetlen haragra gerjedt. Fokozódott haragja, amidőn meglátta, hogy Erzsébet Illést fia ágyába fekteti. Erzsébet látta anyósának haragos tekintetét, de nem akarta a külső nehézségek miatt a szegénytől megvonni a segítséget. Egy nyugodalmas éjtszakát akart nyújtani a szerencsétlennek. Alighogy Illést lefektette, kúrtszó riasztotta fel. Az ablakhoz sietett. Férje váratlanul hazajött. Most mit csináljon? A bélpoklos csendesen aludt. Az alvó arca szelid mosolyra nyílt. Édes álma lehetett szegénynek. Talán az imént hallott boldogságról álmódott. Felkeltse? Jaj! ezt nem bírta ki megértő szíve. Inkább máshoz, hatalmasabb segítséghez fordult. A szomszéd szobába sietett és a fészület elé borult.

Ezalatt a bélpoklost éles párbeszéd riasztotta fel álmából:

— Mered még ezek után állítani, hogy Erzsébet szeret téged? Azt akarja, hogy te is ebben az utálatos nyavalyában pusztulj el.

— Nem lehet, anyám, hogy Erzsébet ilyet tett volna — felelt izgatottan Lajos ögróf.

— Nem lehet? — kacagott gúnyosan Zsófia — jöjj és nézd!

A bélpoklos agyában villámgyorsan cikkáztak a gondolatok. Rögtön átlátta, hogy a kedves angyal, aki őt ápolta, becézgette, vigasztalta; kellemtelen helyzetbe jutott miatta. Jaj! már bánta, hogy itt maradt. Így fizeti vissza a sok jóságot? Ó, én szerencsétlen! Mit tegyek? A veszély találékonyá teszi az embert. A bélpoklos is olyan helyen kopogtatott, ahol biztos a meghallgatás. Egyszerű szavakkal tört ki szívéből az ima:

— Uram, Jézusom! Tudom, hogy Te itt is jelen vagy és ha kérném, engem is meggyógyítanál, mint azokat a bélpoklosokat, akik földi életedben Hozzád folyamodtak. Nem kérem én most gyógyulásomat, hiszen nemsokára meglátlak a mennyek országában, hanem add, hogy úrnőmnek semmi bántódása ne legyen miattam.

Erzsébet a szomszéd szobából anyósának és férjének minden szavát hallotta.

— Megfeszített Krisztusom — fohászzkodott bizalommal — Te tudod, milyen szándékkal fektettem le őt nyugodni. Nem is magamért könyörgök, hanem azért a szerencsétlenért és Lajosért, nehogy felindultságában akár bocsánatos bűnnél is megsértse szentséges Szívedet.

Zsófia éles kacagása szakította meg imáját. Nem tudott tovább imádkozni. Átment a másik szobába. Ekkor indult az ágy felé anyósa és férje. Erzsébet szíve jajveszékelve dobogott, szemében igazgyöngy könnycsepp csillogott. Mi lesz most? Lajos is milyen izgatott. Teljesen a hátuk mögött állott, mikor Lajos ögróf a függönyre tette kezét. A függöny szétnyílt. Egy éles sikoly hallatszott a szobában és Zsófia ájultan rogyott Erzsébet karjaiba. Lajos ögróf arcát két kezébe temetve, fuldokló sírással térdelt az ágy előtt. Erzsébet is ijedten tekintett oda. Az ágyon a megfeszített Krisztus feküdt. Teste a halál közelségétől már verejtékes volt. Arcán a töviskorona okozta sebből kifolyó vér futott végig, szemében bánatkönny csillogott. Szomorú arccal így szólt hozzájuk:

— Ó ti, kik keresztényeknek, követőimnek mondjátok magatokat, kik megvetitek a pogányokat, mennyire pogányabbul cselekedtek! Legyetek már méltók hozzám!

Zsófia Erzsébet karjaiban tért magához. Mikor meglátta Erzsébet halálsápadt arcát, görcsös sírásba tört ki. Szája idegesen mozgott, látszott, hogy a bocsánatkérő szavakat a lelkében tomboló vihar dübörgése nyomja el. Átölelte Erzsébetet. Sokáig tartotta karjaiban, aztán szakadozottan e szavakat rebegte:

— Erzsébet... kedves leányom... bocsáss meg nekem... imádkozz sokat értem...

A várbeliek nem tudták megérteni Zsófia megváltozását. Eddig üldözte őt, most pedig senki sem volt olyan kedves és figyelmes Erzsébethez, mint Zsófia. Ezalatt Lajos ögróf térdenállva imádkozott:

— Uram, nem vagyok méltó, hogy ilyen csodat művelj velem és hogy ilyen szent életű feleséggel jutalmazd meg. Bocsásd meg kérlek bűneimet, amellyel megbántottalak.

Ezután Erzsébethez ment és bocsánatkérő hangon mondta:

— Kedves Erzsébetem! Bocsásd meg kérlek viselkedésemet, igazán sajnálom, hogy nem tudtam uralkodni magamon... Ezután pedig nyugodtan odaadhatod fekhelyemet annak, akinek azt jószágos szíved sugallja.

Nagyon megváltozott az élet Wartburgban. A gonosz anyóst hiába keressük; gondos, szerető anyát találunk helyette. Ágnes az egyedüli, aki még mindig ellensége Erzsébetnek. Ő még mindig keresi az alkalmat, hogy keserűséget okozhasson neki.

Egy napon magyar huszár vágatott keresztül Wartburg várán. Három magyar főúrnak volt a küldönce. A három magyar az aacheni székesegyházba zárandokolt, amely híres volt a sok szent ereklye miatt. «Imre királyfinak is van itt ereklyéje», mondták, illő, hogy mi magyarok is kifejezzük iránta tiszteletünket. Midőn királyuk, II. Endre meghallotta a három főúr tervét, kérte őket, hogy menjenek el kedves leányához, Erzsébethez Wartburgba és hívják meg férjével együtt látogatóba Magyarországra.

A huszár ugyancsak nagy riadalmat keltett. A nép előre örvendett a fényes magyar urak érkezésének és e nagy látványosságoknak, amelyek érkezésükkel kapcsolatban a városban történni fognak. A fejedelmi családban is zavart okozott a huszár megérkezése. Mikor Lajos őrgróf megtudta a huszár jövetelének okát, láthatóan zavart lett. Kihallgatása után elbocsátotta őt és rögtön nejehez sietett. Ismerte feleségének nagy szerénységét és látta, hogy Erzsébet már esztendőök óta egyszerű, polgári ruhákban jár. Előre látta a magyar urak megütközését, ha meglátják királyuk leányát dísztelen öltözetben. Ezért rá akarta beszélni Erzsébetet egy díszruha felvételére. Aggódva kezdte a beszédet:

— Kedves Erzsébetem! Jó atyád hazájából jön hozzánk három nemes úr; erre az alkalomra vedd fel azt a díszruhát, amelyet esküvőnkkor viséltél, nehogy a magyar urak azzal a hírrel térjenek haza, hogy neked rangodon alul kell öltözködnöd.

— Kedves Lajosom! Azt már régen elbontottam és átalakítottam — felelte pírulva Erzsébet, látva férje aggodalmát. (Folyt. köv.)

A társadalmi kérdés és az Olfáriszentség. (IV.)

10. Nemcsak testvérek, hanem egymás mellett testrészek is vagyunk: Krisztus titokzatos testének tagjai. *«Igazságot cselekedvén a szeretetben, mindenestül növekedjünk abban, aki a fő: Krisztusban, kitől az egész test... egybefoglaltatván, minden tagnak kijelölt munkálkodása szerint a test növekedését szerzi, a maga épülésére a szeretet által»* (Ef. 4¹⁵⁻¹⁶), — *«a szolgálat munkájára, Krisztus testének épülésére»*. (U. o. 4².) Micsoda méltatlan dolog Krisztushoz, ha testének tagjai bármiféle előnyök és jogtalanságok által egymástól elválasztva egymás ellen hadakoznak, más és más célok felé törnek, a közös rendeltetésről tudni nem akarnak. Egymásnak csak a romlását idézik elő, nem tudván a közös *«építkezést befejezni»*. (Lk. 14³⁰.) Vajjon tűrheti-e Krisztus szelleme, titokzatos teste, organizmusának törvényszerűsége, hogy egyik tagja tobzódjék a gyönyörökben, a másik pedig elsorvadjon

a keserűségben? S ha ez az égbekiáltó igazságtalanság megvan — aminthogy megvan —, nem kell-e attól rettegnünk, hogy Krisztus, a fő, gyökeres műtetre határozza el magát? Az előkészületek a műtéthez talán meg is történtek!

11. Nem szenved kétséget, hogy elsősorban az Eucharistiában, a szentáldozásban leszünk Krisztus titokzatos testének tagjaivá. A keresztség szentségében csak sejtjeivé — tagjaivá azonban az Oltáriszentség által. S mint tagoknak mi a kiváltságunk és kötelességünk? *«Egyé lenni a kenyérszégés közösségében!»* (Ap. Cs. 21^a.) A szentáldozásban leszünk igazán egygyé. Annak vétele után egy vér kering ereinkben, egyugyanaz az életünk! Amit Krisztus a szentáldozásban velünk művel, jórésztben már édesmindnyájunké, s amit a szentáldozás erejében mi művelünk, azt Neki tesszük és — testvéreinknek, s amit nem cselekszünk, nekik nem cselekedjük. *«Amit nem cselekedtetek egynek e kicsinyek közül, nekem sem cselekedtetek.»* (Mt. 25⁴⁵.) Ez az igazi életközösség (készakarva nem nevezem «igazi kommunizmusnak»). Csodálatos, hogy mennyit szavalnak és harcolnak sokan a vagyonszolidaritásért, a nőközösségért, a jog- és rangközösségért s Isten tudja még miféle közösségekért s a sok frázis és maszlag között elsikkad magának az igazi, felsőbbrendű életnek közössége. Nem az életmód, nem az életformák és életmegnyilatkozások, nem az életműködések különbözősége degradálnak vagy emelnek föl, nem ez a lényeges, hanem magának az életnek közössége, az életforrás közössége, amely Krisztus testéből és véréből táplálkozik, de amely — hangsúlyozzuk — nem tűri, hogy *«némelyik éhezik, más pedig részeg»* (I. Kor. 11²¹.); nem tűrheti azt a pokoli különbséget, ami egy tízgyermekes, beteg, omladozó penészfészekben, férgek társaságában lakó édesanyának s annak a dúsgazdag (igaz, hogy ázsiai) úrnak helyzete között van, akiről a legfrissebb híradás azt mondja, hogy *«öt és személyzetét 22 Pullmann-kocsi szállította s 4 tehervonaton vitték utána a poggyászát, többek között 400 autóját is. Magánjövedelme évi 40 millió dollár»*. Ó, ez a vérző világ, ha megérintené Krisztus ruhájának szegélyét: az Oltáriszentséget — meggyógyulna! (Mt. 9²¹.) Ha bekapcsolódna e szentségbe, meggyógyulna, mint ahogy az egészséges szervezet jobban enyhíti a tagok fájdalmát, mint száz orvos. Ha beiratkozna a világ az Oltáriszentség iskolájába — elvégezve az önzés elemjét —, megtanulná azt, hogy *«a jótékonyásban is bővelkedjete... a szeretetetek jóindulata is kitűnjék... nem úgy, hogy mások jölségíttessenek, ti pedig nyomorogjatok, hanem hogy egyenlőség legyen... amint írva van: aki sokat szedett, nem bővelkedett és aki keveset, nem szűkölködött»*. (I. Kor. 8, 1—15.) *«Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik az egy kenyérben részesülünk.»* (I. Kor. 10, 17.)

Eöri János.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest.

Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.